FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

föredraget den 6 februari 1997 *

A — Inledning

1. Föreliggande begäran om förhandsavgörande avser rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television [1] (nedan kallat TV-direktivet). Det rör sig därvid huvudsakligen om frågor som domstolen redan har behandlat i två domar av den 10 september 1996. Dessa domar meddelades i två mål om fördragsbrott som kommissionen hade anhängiggjort mot, i det ena fallet, Förenade konungariket Storbritannien och Irland [2] och, i det andra fallet, Konungariket Belgien [3].

Tillämpliga föreskrifter i gemenskapsrätten

2. De bestämmelser i TV-direktivet som i detta fall är centrala finns i artikel 2 och har följande ordalydelse:

"Artikel 2

1. Varje medlemsstat skall säkerställa att alla TV-sändningar, som sänds

— av programföretag inom dess jurisdiktion, eller

— av programföretag som utan att stå under någon medlemsstats jurisdiktion använder sig av en frekvens eller satellitkapacitet upplåten av eller en satellitupplänk belägen i denna medlemsstat,

överensstämmer med den lagstiftning som gäller för sändningar, avsedda för allmänheten i denna medlemsstat.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa fri mottagning och får inte begränsa återutsändning inom sina territorier av TV-sändningar från andra medlemsstater av skäl som omfattas av detta direktiv. Medlemsstaterna kan interimistiskt inställa återutsändning av TV-sändningar om följande villkor uppfylls:

a) En TV-sändning som kommer från annat medlemsland uppenbarligen, allvarligt och djupt överträder bestämmelserna i artikel 22.

* Originalspråk: tyska.

1 — EGT L 298, s. 23.

2 — Mål C-222/94, kommissionen mot Förenade kungariket (REG 1996, s. I-4025).

3 — Mål C-11/95, kommissionen mot Belgien (REG 1996, s. I-4115).

b) Programföretaget under de föregående 12 månaderna har överträtt samma bestämmelse vid minst två tillfällen.

c) Medlemsstaten i fråga skriftligen har underrättat programföretaget och kommissionen om de angivna överträdelserna och om sin avsikt att begränsa återutsändning om sådan överträdelse åter skulle inträffa.

d) Samråd med den sändande staten och kommissionen inte har resulterat i en uppgörelse i godo inom 15 dagar efter den skriftliga underrättelsen enligt c och den angivna överträdelsen fortsätter.

Kommissionen skall säkerställa att åtgärderna för att hindra återutsändningen sker i överensstämmelse med gemenskapens lagar. Kommissionen kan som ett angeläget ärende anmoda den berörda medlemsstaten att upphöra med åtgärder som strider mot gemenskapens lagar. Denna bestämmelse påverkar inte tillämpningen av procedurer, gottgörelser eller sanktioner för överträdelserna i fråga i den medlemsstat som har jurisdiktion över det berörda programföretaget.

3. Detta direktiv skall inte beröra sändningar som uteslutande är avsedda för mottagning i andra stater än medlemsstaterna och som inte mottas direkt eller indirekt i en eller flera medlemsstater."

3. Enligt artikel 3.2 skall medlemsstaterna, "inom ramen för sin lagstiftning, på lämpligt sätt säkerställa att TV-programföretagen inom deras jurisdiktion uppfyller bestämmelserna i detta direktiv".

4. Kapitel 3(Främjande av distribution och produktion av TV-program) innehåller i artikel 4—9 bestämmelser som skall säkerställa att "europeisk produktion utgör en övervägande andel av alla medlemsstaters TV-program" [4]. Dessutom skall "nya källor för TV-produktion" [5] inom gemenskapen stimuleras genom att en del av sändningstiden eller programföretagens budget reserveras för oberoende producenter.

5. I artikel 4 i direktivet föreskrivs därför att medlemsstaterna, "där så är praktiskt möjligt och på lämpligt sätt", skall säkerställa att

4 — Tjugonde övervägandet i direktivets ingress.

5 — Jämför det tjugofjärde övervägandet i direktivets ingress.

programföretagen reserverar en övervägande del av sin sändningstid med undantag av tid för nyheter, sportevenemang, tävlingar, reklam och telextjänster för europeiska produktioner [6] (artikel 4.1). Kan denna andel inte uppnås, får den inte vara mindre än genomsnittet under år 1988 respektive år 1990 i den berörda medlemsstaten (artikel 4.2).

I artikel 5 i direktivet föreskrivs att medlemsstaterna, "där så är praktiskt möjligt och på lämpligt sätt", skall säkerställa att programföretagen reserverar minst 10 procent av sin sändningstid eller, alternativt, minst 10 procent av sin programbudget för europeiska produktioner, skapade av producenter som är oberoende av programföretagen.

6. Artikel 22 i direktivet avser skydd av minderåriga. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att TV-sändningar från TV-programföretag inom respektive stats jurisdiktion inte inkluderar några program, som "allvarligt kan skada den fysiska, mentala eller moraliska utvecklingen hos minderåriga, särskilt program som innehåller pornografi eller meningslöst våld".

6 — Detta begrepp definieras i artikel 6 i direktivet.

De faktiska förhållandena i förfarandet vid den nationella domstolen

7. Den amerikanska Turner-koncernen, ett betydande bolag på Förenta staternas TV-marknad, har ett dotterbolag i Förenade kungariket, Turner Entertainment Network International Ltd, med säte i London. Detta bolag äger alla andelar i två andra bolag — The Cartoon Network Ltd och Turner Network Television Ltd — med säte i Förenade kungariket, vilka sänder TV-program. Det är därvid fråga om programmen "TNT" respektive "Cartoon Network". Dessa program marknadsförs av ytterligare ett bolag i koncernen, Turner International Network Sales Ltd, som också har sitt säte i London. Myndigheterna i Förenade kungariket har gett tillstånd till utsändningen av programmen genom att utfärda så kallade "non-domestic satellite service" [7]. Programmen sänds via satellit. De berörda företagen använder därvid en satellitkapacitet som har upplåtits till storhertigdömet Luxemburg.

Den belgiska regeringen anser att dessa program strider mot bestämmelserna i artiklarna 4 och 5 i TV-direktivet.

7 — Jämför beträffande detta begrepp domen i målet C-222/94 (a. st. ovan fotnot 2), punkt 10.

8. Den 17 september 1993 träffade Turner International Network Sales Ltd ett avtal med Coditel Brabant SA (nedan kallat Coditel), ett belgiskt kabel-TV-företag. I avtalet åtog sig Coditel att sända de ovan nämnda programmen över sitt kabelnät i huvudstadsregionen Bryssel.

9. Enligt den hänskjutande domstolen fanns det vid denna tidpunkt inte någon rättslig reglering av kabel-TV i huvudstadsregionen Bryssel. Denna lucka i lagstiftningen fylldes genom en kunglig förordning av den 16 september 1993, som enligt den hänskjutande domstolen hade till syfte att stoppa "vissa TV-programföretag" som hade tänkt utnyttja luckan i fråga. Med stöd av nämnda förordning förbjöd två belgiska (förbunds)ministrar genom en förordning av den 17 september 1993 Coditel att sända programmen "TNT" och "Cartoon Network" över sitt kabelnät i huvudstadsregionen Bryssel.

10. Turner International Network Sales Ltd yrkade med anledning därav att Tribunal de Commerce Bryssel genom ett interimistiskt beslut skulle ålägga Coditel att fullfölja sina åtaganden enligt det avtal som ingåtts den 17 september 1993. Yrkandet bifölls den 26 oktober 1993. Coditel åtlydde beslutet och började sända de omtvistade programmen.

11. I juni 1994 överklagade den belgiska staten beslutet av den 26 oktober 1993. Tribunal de Commerce Bryssel meddelade därefter den 29 november 1994 ett nytt beslut, varigenom tre frågor hänsköts till EG-domstolen med begäran om förhandsavgörande (mål C-316/94). Samtidigt anmanade Tribunal de Commerce Coditel att inställa de omtvistade sändningarna till dess att domstolen besvarat de hänskjutna frågorna.

12. Efter överklagande upphävde Cour dAppel Bryssel genom dom den 6 april 1995 beslutet av den 29 november 1994 utom i den del beslutet innebar att den belgiska statens överklagande kunde prövas i sak. I den delen ogillade Cour dAppel, med ändring av det överklagade beslutet, den belgiska statens överklagande som ogrundat. EG-domstolen avskrev därefter den 1 december 1995 målet C-316/94, eftersom begäran om förhandsavgörande förfallit genom den av Cour dAppel meddelade domen.

13. Under tiden hade behöriga belgiska myndigheter anhängiggjort ett brottmål mot Paul Denuit, verkställande direktör och styrelseledamot i Coditel, vid Tribunal de première instance Bryssel. Paul Denuit anklagades för att Coditel, i strid med det förbud som meddelats i ministrarnas förordning av den 17 september 1993, hade sänt programmen "TNT" och "Cartoon Network" över sitt kabelnät i huvudstadsregionen Bryssel. Vidare påstods att Coditel hade tagit in kommersiell reklam i programmen utan erforderligt tillstånd från de belgiska myndigheterna.

14. Tribunal de première Instance Bryssel fann, att vissa gemenskapsrättsliga frågor behövde klarläggas, innan det där anhängiga målet kunde avgöras. Den hänsköt därför enligt artikel 177 i EG-fördraget följande frågor till domstolen med begäran om förhandsavgörande:

"1) Vilka är villkoren för att ett programföretag skall anses stå under en medlemsstats jurisdiktion på det sätt som avses i artikel 2.1 i rådets direktiv av den 3 oktober 1989 (89/552/EEG)? I vad mån är det av betydelse att en större eller mindre del av de utsända programmen har sitt ursprung utanför Europa, om den nationella domstolen i övrigt konstaterar att företaget i fråga har sitt säte i nämnda medlemsstat och att den faktiska verksamheten att leda, sätta samman och klippa programmet sker i detta land?

2) Om det antas att sändningarna från ett programföretag som har erhållit ett tillstånd av en medlemsstat inte skall anses som sändningar från ett programföretag som står under en medlemsstats jurisdiktion på det sätt som avses i detta direktiv, kan då en annan medlemsstat förbjuda eller begränsa deras återutsändning inom ett territorium, och på vilka villkor kan detta ske, med särskild hänsyn tagen till artikel 59 och följande i fördraget?

3) Skall artikel 2 i samma direktiv tolkas på så sätt att om ett programföretag står under en medlemsstats jurisdiktion, så kan en annan medlemsstat inte hindra återutsändningen inom sitt territorium av en TV-sändning som kommer från detta företag, ens om bestämmelserna i artiklarna 4 och 5 i detta direktiv inte iakttas?"

B — Bedömning

Den första frågan

15. Med den första frågan begär den hänskjutande domstolen först att få veta, under vilka förutsättningar ett TV-programföretag enligt artikel 2.1 i TV-direktivet står under en medlemsstats "jurisdiktion". Frågan är närmare bestämt hur den första strecksatsen i bestämmelsen skall tolkas.

16. Domstolen har redan behandlat denna fråga i sin dom i målet C-222/94. I den domen fann domstolen att den medlemsstat under vars jurisdiktion ett TV-program-

företag lyder är den i vilken företaget är etablerat. [8]

17. Av domstolens praxis framgår att begreppet "etablering" i EG-fördragets mening innebär "faktiskt utövande av en ekonomisk verksamhet under en obestämd fastställd tidsperiod med hjälp av en fast anläggning i en annan medlemsstat". [9]

18. Domstolen har i sin dom i målet C-222/94 medgett, att användningen av etableringskriteriet kan leda till svårigheter beroende på att ett TV-programföretag kan vara etablerat i fler än en medlemsstat. [10] Dessa svårigheter kan dock övervinnas. Som domstolen konstaterade i domen hade kommissionen i det fallet förklarat, att medlemsstaterna kunde lösa dessa problem "genom att tolka kriteriet så, att det avser centrum för programföretagets verksamhet, däri särskilt inbegripet de programpolitiska besluten och den slutliga sammanställningen av de program som skall sändas". Domstolen anmärkte samtidigt, att Förenade kungariket, som var svarande i målet, inte motsagt detta påstående. [11]

19. Parterna i detta mål har — i den mån de gått in på denna fråga — yttrat sig i överensstämmelse härmed. Enligt Paul Denuits åsikt skall man fästa avseende vid var företaget faktiskt har sitt säte, det vill säga den ort där huvudkontoret och den väsentliga delen av verksamheten finns. I detta fall har företaget enligt Paul Denuit sitt faktiska säte i Förenade kungariket. Den belgiska regeringen har samma utgångspunkt men kommer till ett helt annat resultat. Den anser nämligen, att företaget i detta fall har sitt säte i Förenta staterna, där kontrollen av och ansvaret för programmen utövas. Bolagets säte i Förenade kungariket är enligt den belgiska regeringen bara av formell natur; inte heller är någon betydande del av Turners arbetsstyrka verksam där. Den franska regeringen har anfört att behörig medlemsstat i det enskilda fallet alltid skall bestämmas med hjälp av en rad kriterier, till vilka den räknar kontrollen över programmens utformning, företagets säte och den i den aktuella medlemsstaten tillgängliga delen av arbetsstyrkan som ägnar sig åt TV-sändningar. Den grekiska regeringen synes vilja tillmäta TV-programföretagets huvudsakliga och faktiska säte en avgörande betydelse.

20. I *föreliggande* [12] fall behöver man enligt min mening dock inte gå in på därmed sammanhängande frågor. Som jag redan har nämnt uppkommer dessa frågor endast när ett TV-programföretag är etablerat i fler än en medlemsstat. Detta är av allt att döma inte fallet här. Endast då uppkommer nämligen

8 — A. st (ovan fotnot 2), punkterna 42, 51 och 61.

9 — Dom av den 25 juli 1991, Factortame (C-221/89, Rec. 1991, s. I-3905), punkt 20; jämför också dom av den 30 november 1995, Gebhard (C-55/94, REG 1995, s. I-4165), punkt 25.

10 — Jämför härtill mitt förslag till avgörande av den 30 april 1996 i mål C-222/94 (REG. 1996, s. I-4025), punkt 60 och följande punkter.

11 — A. st. (ovan fotnot 2), punkt 58.

12 — Dessa frågor står däremot i centrum i mål C-56/96, VT4, i vilket jag i dag också har föredragit mitt förslag till avgörande.

frågan, om den ena eller andra etableringen mot bakgrund av de nämnda kriterierna ger en medlemsstat jurisdiktionen över ifrågavarande TV-programföretag. Här kommer det därför bara an på om det berörda företaget över huvud taget är etablerat inom gemenskapen. Denna fråga skall i slutänden prövas av den hänskjutande domstolen. Det kan dock knappast råda någon tvekan om svaret på denna fråga. Den franska regeringen har påpekat, att det i detta fall är fråga om ett bolag enligt engelsk rätt med säte i Förenade kungariket, där — enligt den första hänskjutna frågan — förvaltningen faktiskt utövas. Kommissionen har anfört, att det aktuella företaget enligt sina stadgar har sitt säte i Förenade kungariket och att alla beslut om programmen fattas där. Slutligen är enligt kommissionen en betydande del av den arbetsstyrka som ägnar sig åt TV-sändningar verksam där. Även Förenade kungariket är av den uppfattningen att TV-programföretaget är etablerat där.

21. Under den muntliga förhandlingen vid domstolen har den belgiska regeringen påpekat att domstolen förklarat att de föreskrifter om jurisdiktion över TV-programföretag som dittills gällt i Förenade kungariket stred mot gemenskapsrätten, eftersom de inte grundats på etableringskriteriet. Den belgiska regeringen drar därav slutsatsen att även de licenser som utfärdats med stöd av dessa bestämmelser är rättsstridiga och att man därför inte kan utgå från att det aktuella TV-programföretaget lyder under Förenade kungarikets jurisdiktion. Detta kan man inte gå med på. Domstolens dom i nyssnämnda mål bekräftar tvärtom, att den medlemsstat som har jurisdiktionen över ett TV-programföretag är den i vilken företaget är etablerat. Frågan om huruvida de licenser som utfärdats i Förenade kungariket är giltiga eller ej saknar därför betydelse i detta hänseende.

22. Däremot måste man här gå in på den andra frågan som den nationella domstolen i samband med detta har ställt, det vill säga frågan vilken betydelse som skall tillmätas det sända programmets ursprung. För att förstå denna fråga måste man erinra sig att den belgiska regeringen anser, att de omtvistade programmen inte uppfyller de krav som uppställs i artiklarna 4 och 5 i direktivet. Enligt den belgiska regeringen faller programmen alltså inte inom Förenade kungarikets jurisdiktion, eftersom de inte följer vare sig denna stats lagstiftning eller föreskrifterna i TV-direktivet.

23. Detta påstående måste tillbakavisas. Enligt artikel 2.1 i TV-direktivet är en medlemsstats behörighet inte beroende av de sända programmens beskaffenhet. Avgörande är endast huruvida ett *TV-programföretag* lyder under en medlemsstats jurisdiktion eller, i annat fall, om det uppfyller ett av de tekniska kriterier som nämns i föreskriftens andra strecksats. Den omständigheten, att de program som ett sådant företag sänder even-

tuellt strider mot bestämmelserna i artiklarna 4 och 5 i direktivet, medför ingen ändring av den behörighetsfördelning som föreskrivs i artikel 2.1. Detta överensstämmer också med den uppfattning som de övriga som yttrat sig under förfarandet har gett uttryck för.

24. Den första frågan skall sålunda besvaras så att ett TV-programföretag lyder under den medlemsstats jurisdiktion i vilken det är etablerat. Varifrån de program företaget sänder härstammar saknar betydelse för frågan vilken medlemsstat som enligt TV-direktivet är behörig för detsamma.

Den andra frågan

25. Den andra frågan syftar på den situation då ett TV-programföretag har fått tillstånd av en medlemsstat utan att "i direktivets mening" lyda under en medlemsstats jurisdiktion. Trots att en medlemsstats "jurisdiktion" nämns i frågan måste denna rimligen tolkas så, att den avser ett TV-programföretag, som inte faller inom en medlemsstats behörighet enligt vare sig den första eller den andra strecksatsen i artikel 2.1 i TV-direktivet. Som den tyska regeringen med rätta har anfört, är det dock svårt att se enligt vilka kriterier i en medlemsstats nationella lagstiftning tillstånd skulle kunna ges till ett TV-programföretag, som varken är etablerat i denna stat (och därmed faller inom artikel 2.1 första strecksatsen i direktivet) eller använder en till denna stat upplåten frekvens, satellitkapacitet eller en där belägen satellitupplänk (och därmed uppfyller kriteriet enligt andra strecksatsen i artikel 2.1), skulle godkännas. Det är med andra ord fråga om en situation som i praktiken förefaller vara utesluten.

26. Paul Denuit har dessutom med rätta påpekat, att det i ett sådant fall knappast torde röra sig om ett sådant faktiskt förhållande inom gemenskapen som kan medföra att gemenskapsrätten skall tillämpas.

27. I varje fall måste konstateras att en sådan situation inte föreligger här. Som jag redan nämnt är det här aktuella TV-programföretaget nämligen av allt att döma etablerat i Förenade kungariket. Till och med om företaget inte skulle vara etablerat i Förenade kungariket (eller i en annan medlemsstat) skulle dock det förhållandet att sändningen av de aktuella programmen sker över en satellitkapacitet som upplåtits till Luxemburg kvarstå, vilket den belgiska regeringen inte har bestritt. Därmed skulle i varje fall ett av de tillåtlighetskriterier som anges i artikel 2.1 andra strecksatsen vara uppfyllt. Som Paul Denuit under den muntliga förhandlingen vid domstolen har gjort gällande skulle detsamma vara fallet, om man för de aktuella programmen använde en i Förenade kungariket belägen satellitupplänk.

28. Av anförda skäl anser jag, i likhet med Paul Denuit, kommissionen, den franska regeringen och Förenade kungarikets regering, att domstolen inte behöver besvara den andra frågan.

Den tredje frågan

29. Med den tredje frågan vill den nationella domstolen få veta, om en medlemsstat är skyldig att enligt artikel 2.2 i TV-direktivet säkerställa mottagningen av sändningar från andra medlemsstater och att inte hindra återutsändningen av dessa sändningar även när sändningarna inte uppfyller kraven i artiklarna 4 och 5 i TV-direktivet.

30. På denna fråga har domstolen redan svarat i sin dom i målet C-11/95. Den har där fastställt att "å ena sidan ... endast åligger den medlemsstat varifrån sändningen härrör att kontrollera tillämpningen av ursprungsstatens lagstiftning i fråga om TV-sändningar och att tillse att bestämmelserna i direktiv 89/552 följs" och att, å andra sidan, "[m]ottagarstaten inte [har] någon rätt att utöva någon egen kontroll i detta avseende". [13] Detta gäller också när det är fråga om efterlevnaden av bestämmelserna i artiklarna 4 och 5 i TV-direktivet. [14] Att det i den domen inte var fråga om samma nationella föreskrifter som i detta mål är — i motsats till vad den belgiska regeringen gjorde gällande under den muntliga förhandlingen vid domstolen — irrelevant. Domstolen har på det angivna stället i domen nämligen inte tolkat de nationella föreskrifterna utan själva TV-direktivet, som också detta mål gäller.

31. Artikel 2.2 i direktivet begränsar visserligen de där föreskrivna skyldigheterna till de fall då de är motiverade "av skäl som omfattas av detta direktiv". Vid tillämpningen av artiklarna 4 och 5 i direktivet är det dock fråga om just sådana skäl.

32. Den i artikel 2.2 andra meningen i direktivet angivna möjligheten att interimistiskt inställa återutsändning av sändningar från andra medlemsstater kan endast tillgripas när de i bestämmelsen nämnda förutsättningarna föreligger. Det är här fråga om en undantagsbestämmelse. [15] Den gäller inte när artiklarna 4 och 5 har överträtts. Den grekiska regeringens uppfattning att man ur denna föreskrift skulle kunna härleda den allmänna tillåtligheten av en andra kontroll i den mottagande staten kan därför inte godtas.

13 — A. st (ovan fotnot 3), punkt 34.

14 — A. st (ovan fotnot 3), punkt 42.

15 — A. st (ovan fotnot 3), punkterna 36 och 39.

33. Som domstolen har fastställt är en medlemsstat i ett sådant fall inte berättigad att ta rätten i egna händer. Den kan med andra ord inte ensidigt tillgripa åtgärder för att bemöta andra medlemsstaters eventuella negligerande av TV-direktivets föreskrifter. Den har dock rätt att väcka talan om fördragsbrott mot vederbörande medlemsstat enligt artikel 170 i EG-fördraget. Den kan också begära, att kommissionen vidtar åtgärder mot denna medlemsstat enligt artikel 169 i fördraget. [16]

34. Domstolen har i sin dom i målet C-11/95 lämnat öppet "om en medlemsstat sedan direktiv 89/552 utfärdats ännu har rätt att med stöd av artikel 59 i fördraget vidta åtgärder i avsikt att förhindra att den genom fördraget skyddade friheten utnyttjas av någon som med hela eller större delen av sin verksamhet riktad mot denna medlemsstat tillhandahåller tjänster i syfte att undgå de bestämmelser som skulle ha varit tillämpliga om denne hade varit etablerad på den statens område". [17] Frågan är därvid huruvida tidigare rättspraxis i detta hänseende, senast bekräftad av domstolen år 1994 i domen TV 10 [18], kan tillämpas också efter det att TV-direktivet har trätt i kraft.

35. Den franska regeringen och Förenade kungarikets regering anser i likhet med den belgiska regeringen, att denna rättspraxis fortfarande är tillämplig. I mitt förslag till avgörande i målet C-11/95 har jag företrätt samma uppfattning. Jag har därvid dock klargjort, att denna praxis enligt min mening endast är tillämplig, om vederbörande TV-programföretag handlar på ett sätt som innebär *missbruk* och att bedömningen därvid måste ske enligt stränga principer. [19] I detta mål finns inget som skulle kunna ge stöd för antagandet att det föreligger något sådant missbruk. Den belgiska regeringens åsikt, att redan den omständigheten att artiklarna 4 och 5 i TV-direktivet ignoreras skulle innebära ett sådant missbruk, kan enligt min mening inte godtas. I annat fall skulle man härigenom just tillåta den andra kontroll i den mottagande staten som är oförenlig med systemet i TV-direktivet.

Jag behöver därför inte heller gå närmare in på denna fråga i *detta* [20] mål.

36. Det kan sålunda konstateras, att artikel 2.2 i TV-direktivet skall tolkas på så sätt, att en medlemsstat måste säkerställa den fria mottagningen av TV-sändningar från andra medlemsstater och inte får hindra återutsändningen av dessa sändningar även om sändningarna inte följer bestämmelserna i artiklarna 4 och 5 i direktivet.

16 — A. st (ovan fotnot 3), punkterna 36 och 37.

17 — A. st (ovan fotnot 3), punkt 65.

18 — Dom av den 5 oktober 1994 (C-23/93, Rec. 1994, s. I-4795), punkt 20.

19 — Förslag till avgörande av den 30 april 1996 i mål C-11/95, punkt 73 och följande punkter.

20 — Även här hänvisar jag till mitt förslag till avgörande i mål C-56/96, där denna fråga är föremål för en mera utförlig prövning.

C — Förslag till avgörande

37. På grund av det anförda föreslår jag domstolen att besvara frågorna från Tribunal de première Instance Bryssel på följande sätt:

1) Artikel 2.1 i rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television skall tolkas på så sätt att ett TV-programföretag lyder under den medlemsstats jurisdiktion i vilken det är etablerat. Ursprunget till de program som detta TV-programföretag sänder är utan betydelse för avgörandet av vilken medlemsstat som har jurisdiktionen över företaget.

2) Artikel 2.2 i direktivet skall tolkas på så sätt, att en medlemsstat måste säkerställa den fria mottagningen av TV-sändningar från andra medlemsstater och får inte hindra återutsändningen av dessa sändningar även om sändningarna strider mot bestämmelserna i artiklarna 4 och 5 i direktivet.